

Enigmística

Màrius Serra

MariusSerra@verbalia.com

Holmes al 'hall'
més proper

Aquest primer cap de setmana de març encara hi sou a temps, però afanyeu-vos, perquè seran les últimes representacions a Barcelona del musical *Sherlock Holmes i el club dels pèl-rojos*, al Jove Teatre Regina, en versió de Miquel Agell i Ivan Campillo, amb sis bons actors, dirigits per Teresa Devant.

La funció és una recomanable adaptació que fa la companyia Lazzigags de la novel·la de Sir Arthur Conan Doyle, amb afegits aliens al cas però presents al món de Sherlock Holmes. Quan comença l'obra, Holmes planteja un enigma al seu estimat doctor Watson: "Quin és el derivat làctic que va millor per a exercitar la ment?". Tot un ham per als més joves. Després, l'acció d'aquest cas de robari frustrat es desenvolupa en tot d'escenes il·lustrades per una música molt atractiva. No hi falten els gags relatius al prohibitíssim tabac que emana de la pipa d'Agell-Holmes, resolt aquí amb un contundent "som al segle XIX i fumar no està prohibit" que actua com a antídoto als anacronismes.

Durant tot el procés de resolució del cas, Watson no es podrà oblidar del repte intel·lectual amb què el seu admirat Holmes l'ha posat a prova. Vingui o no vingui a tomb, el doctor maldrarà per resoldre l'enigma que el seu company li ha plantejat tan esportiva-

Holmes i Watson protagonitzen un musical. SP

El legendari
Sherlock Holmes
resol els seus
casos apel·lant
al coneixement

ment. "És el iogurt? / No". "És el formatge? / Sí, però quina mena de formatge?".

El més interessant de la proposta teatral de Lazzigags és que la companyia no parteix de la falsa premissa que tots els nens són tanoques. *Sherlock Holmes i el club dels pèl-rojos* és teatre per a majors de set anys, sí, però el sector adult del públic també s'hi implica. "Em sembla que ja sé quin és el formatge. És el parmesà? / Per què? / Per allò del "mens sana in corpore sano" / Quin acudit més dolent, Watson. Rumi-

eu una mica més". En general, el legendari Sherlock Holmes sol resoldre els seus casos apel·lant al coneixement. Observa (amb lupa), rumia (amb pipa), compara el que veu amb el que sap i *voilà!*, arriba a una conclusió lògica. L'estratègia no exclou mai la intuïció, però el més prodigiós és la seva capacitat d'entrellaçar raonaments per generar hipòtesis demostrables.

Watson, en canvi, sempre ens ha estat mostrat com algú lent de reflexos. En el cas d'aquest musical, durant tota l'obra plana sobre el seu cap l'enigma del derivat làctic. Després d'endevinar que ha de ser un formatge s'encalla, progressivament, en els formatges parmesà, maó i *gruyère*. En l'últim instant de l'obra, gairebé en el clímax musical, Sherlock el treu de l'error: Ara no us ho revelaré pas. Aneu-hi i en gaudireu. Només puc dir-vos que és força elemental, ben volguts lectors.

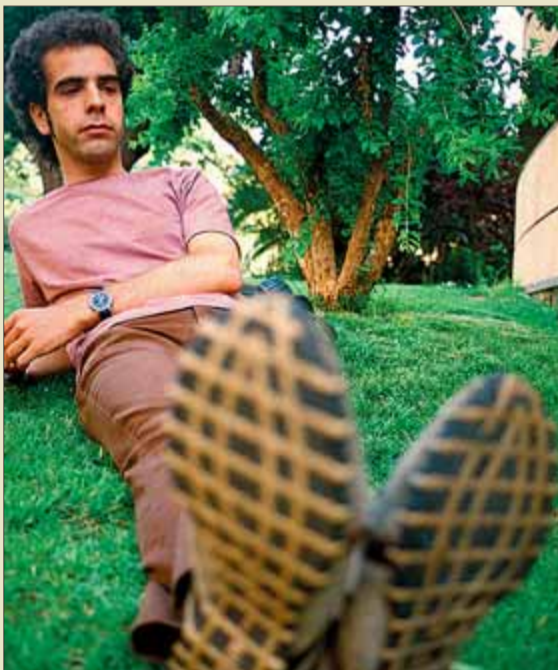
Poesia

Eduard Escoffet

totes les coses...

Carrer d'Urgell
Cafè central

totes les coses tenen el seu nom
i cada nom és una ombra:
40 graus i un desig que tentineja
i, al capdavant, s'apaga. tot es demostra amb fets.
te'ls demanaran a cada cantonada, els fets,
i a corre-cuita trauràs alguna escorrialla
de la butxaca dels pantalons. els fets,
sempre els fets, i jo no he tingut res més
que el bleix o, potser, a tot estirar,
la solitud. no els he cercat mai, els fets.
tu sempre me'ls demanaves:
-ni els noms encerto ara mateix.
sóc capaç de ser un riu i no tindrè
mai la cara molla: només suor. l'ombra
i el desig que s'apaga. de vegades, el ferit
mor mentre el duen a l'hospital i ja
no hi poden fer res. fins l'ombra
mostra el seu somriure inútil.
cares llargues i 40 graus que també
et buiden i et retornen a la terra.
al fons de tot. on no hi ha noms.

El poeta i 'performer' Eduard Escoffet. MARTA PÉREZ

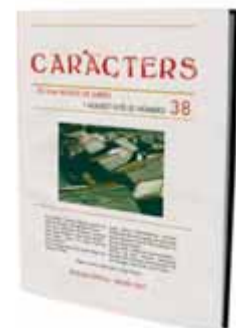
Càpsula

Carles
Hac MorVeu
col·lectiva

L'ultralocalisme com a fonament de l'universalisme? Això d'universalisme, tan grandiloqüent, no és sinó un mot antiquat per indicar la globalització, terme, aquest, que, al seu torn, ja va resultant tronat. I val a dir que el prefix *ultra* no queda bé enlloc. I tampoc no fa mai goig el concepte de *localisme*; i és que el sufix *isme* deixa arnat qualsevol mot al qual s'adhereix. A més, *fonament* remet a *fonamentalisme*, a *essencialisme*. Diguem, doncs, simplement, que el llibre *Sant Cugat Sesgarrigues de prop*, ben i ben interessant i de molt bon llegir i mirar, és una autobiografia excel·lent d'aquest poble del Penedès, una obra literària i visual, excepcional, que, de la senzillesa, en fa virtut. Amb tots els mèrits i qualitats de les arts de la literatura i de la fotografia, el Sant Cugat del Penedès ens hi conta les seves coses. I ho fa per mà de fotografies d'Eduard Amigó, de Domènec Freixedes i d'Agustí Iglesias i de textos de Sílvia Amigó, de Pep Forns i de Daniel Sancho. Tot plegat, en una edició preciosa (de l'Ajuntament del poble i d'Edicions Andana) i coordinada per Sílvia Amigó. Aquesta obra tan reeixida sedueix més que no moltes autobiografies pretensioses d'egos infatuats.

El quiosc

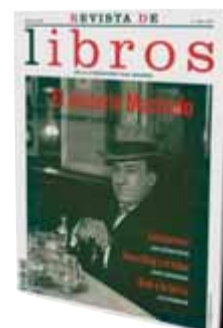
Pepo Tamarit

Caràcters
Número 38Publicacions de la Universitat de València
València, gener, 2007

En aquest edició de *Caràcters* hi podem llegir moltes crítiques de llibres destacables, com ara la que fa Joan Borja de *Judici final* (Columna), de Ferran Torrent; la de Sam Abrams sobre l'obra poètica de Sylvia Plath; la de Jordi Rourera sobre *Cementiri de butxaca* (Columna), de Ramon Solsona; la de Jordi Cervera sobre *Neopàtria* (Proa), d'Hèctor Bofill; la d'Arantxa Bea sobre *La decisió de Brandes* (Empúries), d'Eduard Márquez, i la de Pere Calonge sobre *Un home vulgar* (Edicions 62), de Miquel de Palol, entre moltes altres.

Lletres
Número 25Grup del Llibre
Barcelona, febrer-març, 2007
2 euros

A més de l'entrevista que Francesc Poblet fa a l'autora mediàtica Asha Miró amb motiu de la publicació de *Rastres de sàndal*, escrit per ella i Anna Soler-Pont i publicat per Columna, podem llegir la crítica (*La carrera d'un llibertí*) que el poeta Pere Ballart fa de les *Memòries* de Lorenzo Da Ponte, publicades per Quaderns Crema. Com en cada edició de *Lletres*, podem posar-nos al dia de les novetats editorials del moment i també de vuit llibres del recentment traspassat Jordi Sarsanedas, entre els quals *Mites*, *Una discreta venjança* i *Com una tornada*, sí.

Revista de Libros
Número 122Fundación Caja Madrid
Madrid, febrer, 2007
3,5 euros

La revista de la Fundación Caja Madrid destaca en portada l'article de Luis Fernández Cifuentes sobre la biografia que ha escrit Ian Gibson, *La vida de Antonio Machado*. *Ligero de equipaje*, publicada per Aguilar. Un altre dels articles que podem llegir en aquest edició és *Hermanadas*, de Miguel Ángel Muñoz Sanjuán, sobre *El canto y la ceniza*. *Antología poética*, escrit per les dues gran poetes russes Anna Akhmatova i Marina Tsvetàieva, traduïdes per Monika Zgustova i Olvido García Valdés per a Galaxia Gutenberg i Cercle de Lectors.